

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, ID DS: qkbaa2n
posta@uouu.gov.cz, uouu.gov.cz

Čj. UOOU-01701/24-4

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) jako orgán příslušný k vedení odvolacího řízení podle ustanovení § 20 odst. 4 a 5 a podle ustanovení § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, rozhodl o odvolání žadatele, Spolku Šalamoun, IČO: 638 37 714, se sídlem U mlýna 2232/23, 141 00 Praha 4 - Záběhlice, jednajícího členy výboru spolku Václavem Peričevičem, JUDr. PhDr. Miroslavem Špadrnou, Ph.D., a Mgr. Šimonem Machem (dále jen „žadatel“), proti rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky, se sídlem Hrad I. Nádvoří č. p. 1, 119 08 Praha 1, ze dne 18. 3. 2024, č. j. KPR 1870/2024-1, o částečném odmítnutí žádosti o informace podané dne 5. 3. 2024, takto:

V souladu s ustanovením § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a ustanovením § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, se rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky ze dne 18. 3. 2024, č. j. KPR 1870/2024-1, o částečném odmítnutí žádosti **potvrzuje a žadatelovo odvolání se zamítá.**

Odůvodnění

I.

Vymezení věci

[1] Žadatel požádal dne 5. 3. 2024 prostřednictvím datové zprávy Kancelář prezidenta republiky (dále také „povinný subjekt“ či „KPR“) dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), o poskytnutí informací v tomto znění:

„1. Počet a jmenovité složení osob v oddělení milostí Kanceláře prezidenta republiky.

2. Případně jména dalších osob, které se podílejí na zpracování žádostí o milost, či zpracování podkladů pro rozhodnutí prezidenta republiky o udělení milosti.“

(Dále jen „žádost“).

[2] Povinný subjekt žadateli přípisem ze dne 18. 3. 2024, č. j. KPR 1870/2024, k bodu č. 1) žádosti sdělil, že oddělení milostí KPR má 7 systemizovaných míst na pozicích vedoucí oddělení, právník, specialista, 2x odborný referent a 2x referent. Ve zbytku tohoto bodu žádost separátním rozhodnutím odmítl. K bodu č. 2) žádosti povinný subjekt žadateli sdělil, že na procesu zpracování žádostí o milost nebo podkladů pro rozhodnutí prezidenta republiky o udělení milosti se z pozic nadřízených oddělení milostí podílí ředitel odboru legislativního a vedoucí KPR, jejichž jména povinný subjekt žadateli poskytl.

[3] Povinný subjekt současně vydal dne 18. 3. 2024 rozhodnutí č. j. KPR 1870/2024-1, jímž žadatelovu žádost v části bodu č. 1, v níž bylo požadováno jmenovité složení oddělení milostí KPR, s odkazem na ustanovení § 15 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 8a odst. 1 InfZ odmítl. Dle povinného subjektu je pod pojem osobní údaje ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů; dále jen „GDPR“), a § 8a InfZ potřeba zahrnout též jméno a příjmení konkrétní fyzické osoby, z čehož povinný subjekt dovodil aplikovatelnost ustanovení § 8a InfZ. Povinný subjekt se nejprve zabýval možností aplikace ustanovení § 8a odst. 2 InfZ, tedy tím, zda zaměstnanci oddělení milostí KPR jsou veřejně činnými osobami, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy. Povinný subjekt nejprve s odkazem na komentářovou literaturu a judikaturu správních soudů vysvětlil pojem „veřejně činná osoba“, jako osoba podílející se na chodu veřejné moci, kdy na členy rozkladových či hodnotících komisí ústředních správních úřadů nelze pohlížet jako na úřední osoby příslušného správního úřadu a aplikace ustanovení § 8a odst. 2 InfZ tak v jejich případě není namístě. Dle povinného subjektu je třeba stejné hledisko uplatnit i vůči zaměstnancům oddělení milostí, jelikož ti v rámci své činnosti toliko shromažďují podklady pro rozhodnutí prezidenta republiky v řízení o konkrétní žádosti o milost, případně v rámci těchto řízení připravují koncepty rozhodnutí a dalších písemností, žádná rozhodnutí však na rozdíl od úředních osob nemohou činit samostatně a obdobně jako členům rozkladové či hodnotící komise jim nenáleží rozhodovací pravomoc. Dle povinného subjektu tak nelze zaměstnance oddělení milostí KPR považovat za veřejně činné osoby ve smyslu ustanovení § 8a odst. 2 InfZ. Povinný subjekt dále zkoumal, zda se nejedná o funkcionáře či zaměstnance veřejné správy. K tomu nejprve zkoumal rozsah pojmu „veřejná správa“, načež uvedl, že KPR je v rámci systému organizace veřejné moci v České republice řazena mezi tzv. jiné orgány veřejné moci, tj. mimo systém organizace veřejné správy. Dle povinného subjektu se jedná o pomocný orgán asistující ústavnímu orgánu při výkonu jeho ústavní kompetence a nejde tak o správní úřad ve funkčním ani organizačním smyslu. Tomu dle jeho mínění odpovídá i doktrinální zařazení úředníků KPR mezi „veřejné zaměstnance“, nikoliv „zaměstnance veřejné správy“, s nimiž počítá ustanovení § 8a odst. 2 InfZ. Postavení zaměstnanců KPR není dle povinného subjektu na rozdíl od zaměstnanců veřejné správy uceleně právně upraveno, zaměstnanci oddělení milostí KPR vykonávají své pracovní povinnosti v pracovním poměru uzavřeném na základě pracovní smlouvy dle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“), často i na dobu určitou, a žádný právní předpis jim ve vztahu k veřejnosti nepropůjčuje jakékoliv autoritativní postavení. Dle povinného subjektu tak zaměstnanci oddělení milostí KPR nejsou zaměstnanci veřejné správy ve smyslu ustanovení § 8a odst. 2 InfZ. Povinný subjekt rovněž v této souvislosti zmínil, že o zařazení dotčených zaměstnanců mimo systém veřejné správy svědčí i samotná povaha agendy, jíž se věnují, jelikož rozhodnutí prezidenta republiky o udělení milosti je ústavním aktem, který spadá mimo oblast veřejné správy. Oddělení milostí KPR jako podpůrný aparát této činnosti tak dle povinného subjektu z povahy svého účelu daného podstatou této prezidentské pravomoci nemůže představovat orgán veřejné správy, a jeho zaměstnanci tak nemohou být zaměstnanci veřejné správy ve smyslu ustanovení § 8a odst. 2 InfZ. Dle povinného subjektu tak nebyly splněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 8a odst. 2 InfZ a bylo potřeba přistoupit k aplikaci § 8a odst. 1 InfZ. K tomu s odkazem na odst. 43 preambule GDPR konstatoval, že právním titulem pro poskytnutí požadované informace v daném případě nemůže být souhlas dotčených osob [čl. 6 odst. 1 písm. a) GDPR]. Přesto vyzval zaměstnance oddělení milostí jakožto dotčené osoby dle ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), aby se k žadatelově žádosti vyjádřili, k čemuž všichni

oslovení zaměstnanci uvedli, že s poskytnutím svých osobních údajů nesouhlasí. K právnímu titulu dle čl. 6 odst. 1 písm. c) GDPR, tedy ke splnění právní povinnosti správce údajů, povinný subjekt uvedl, že informaci nelze poskytnout ani z tohoto titulu, jelikož v tomto případě nelze uplatnit ustanovení § 8a odst. 2 InfZ, které takovou povinnost přímo stanoví. Dle povinného subjektu ustanovení § 8a odst. 1 InfZ, resp. obecná pravidla pro poskytování informací, nelze považovat za normu zakládající povinnost požadované informace poskytnout. Dle povinného subjektu tak nebylo lze uplatnit ani právní titul pro poskytnutí informace dle čl. 6 odst. 1 písm. c) GDPR. Povinný subjekt uzavřel, že nebyl dán platný právní titul pro poskytnutí osobních údajů zaměstnanců oddělení milostí. Povinný subjekt dále provedl test proporcionality, na jehož základě dospěl k závěru, že i kdyby existoval platný právní titul pro poskytnutí osobních údajů dotčených osob, zájem na ochraně soukromí a osobních údajů dotčených osob by převážil nad žadatelovým právem na informace. Povinný subjekt k identifikaci legitimního cíle, k němuž žádost směřuje, vycházel z veřejně dostupných informací o žadateli, z nichž usoudil, že primárním cílem žádosti je výkon veřejné kontroly nad procesem výkonu prezidentské pravomoci udělování milostí v tom ohledu, zda je tento proces nastaven férovým nediskriminačním způsobem. Takový cíl je dle povinného subjektu legitimní, jelikož sleduje veřejný zájem. Ke zkoumání, zda je poskytnutí požadované informace schopno dosáhnout legitimního cíle, tedy kontroly řádného průběhu řízení o udělení milostí, povinný subjekt uvedl, že úlohou oddělení milostí je především výkon statistické a administrativní činnosti související s agendou milostí, tyto však mají ve vztahu k přijetí finálního rozhodnutí prezidentem republiky čistě administrativní charakter. Průběh a výsledek řízení o žádosti o milost jednotliví pracovníci oddělení milostí KPR prakticky nemohou nijak ovlivnit, jelikož žádosti na cestě k prezidentovi republiky neprocházejí věcným filtrem, jsou pouze po formální stránce zpracovávány tak, aby se s nimi prezident republiky mohl seznámit a kvalifikovaně je posoudit, rozhodnutí však činí prezident republiky osobně. Údaje o zaměstnancích oddělení milostí KPR proto dle povinného subjektu nevypovídají o průběhu procesu udělování milostí, jelikož tyto osoby nemají na výsledek řízení žádný vliv a jejich zapojení do procesu zpracování žádostí nemá na žadatele o milosti žádný dopad. Poskytnutí požadované informace tak dle povinného subjektu nemohlo přispět k transparentnosti rozhodování, férovosti výsledku řízení ani zajištění nediskriminačního přístupu k uděleným milostem, tedy k veřejné kontrole nad procesem udělování milostí. Poskytnutí požadované informace tak dle povinného subjektu nebylo způsobilo dosáhnout daného legitimního cíle. Další kroky testu proporcionality proto povinný subjekt již neprovedl, nastínil však možná rizika, která by poskytnutí požadované informace mohlo pro dotčené osoby znamenat. K tomu uvedl, že se žadatelé o milost často (mylně) obracejí rovněž přímo na oddělení milostí, kdy v řadě případů jde o relativně nebezpečné osoby, které se snaží za každou cenu proces udělení milosti ovlivnit. Uvedení jmen zaměstnanců oddělení milostí KPR ve veřejnou známost, což po poskytnutí informací žadateli nelze objektivně vyloučit, by takovým osobám napomohlo, aby vytvářely nátlak na dotčené osoby, ať už veřejný či skrytý. Dle povinného subjektu by hrozilo neúměrné riziko dopadu na čest, důstojnost, soukromí, dobrou pověst a v krajním případě i na zdraví nebo život dotčených osob. Poskytnutí požadovaných informací by tak představovalo neúměrný zásah do subjektivních práv dotčených osob. Proto povinný subjekt odmítl poskytnout jmenovitý seznam zaměstnanců oddělení milostí KPR. Poskytl však žadateli jména vedoucích pracovníků organizačních útvarů KPR k bodu č. 2 žádosti, jelikož jména těchto osob jsou známá a veřejně dostupná.

[4] Žadatel podal proti rozhodnutí povinného subjektu dne 2. 4. 2024 prostřednictvím elektronické adresy podatelny povinného subjektu a datové zprávy odvolání označené jako „Rozklad proti rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky č.j. KPR 1870/2024-1 ze dne

18.3.2024“, v němž namítal, že skutkové i právní posouzení žádosti povinným subjektem bylo nesprávné, že podle ustálené soudní judikatury samotné jméno a příjmení fyzické osoby obecně nejsou osobními údaji, natož pak v případě úředních, resp. veřejně činných osob. Žadatel se neztotožnil s argumentací povinného subjektu ohledně neexistence veřejnoprávního charakteru činnosti osob podílejících se na zpracování žádostí či podkladů pro rozhodnutí prezidenta republiky o milosti. K tomu uvedl, že tyto osoby sice nejsou nadány samostatnou rozhodovací pravomocí, ale výstup z jejich činnosti, tj. z posouzení podkladů, je důležitým podkladem pro další posouzení věci ředitelem odboru legislativního a vedoucího KPR, zda žádost doporučit prezidentovi republiky ke kladnému vyřízení či nikoliv, tedy i pro samotné konečné rozhodnutí. Dle žadatele je tak v rukou dotčených osob, přestože nejsou nadány samostatnou rozhodovací pravomocí, koncentrována „obrovská moc“, jsou „zpracovateli“ a jakýmsi „poradním orgánem“. Žadatel proto nespatořoval důvod, proč údaje o jejich jménu a příjmení, přinejmenším v zájmu transparentnosti dané agendy, tajit. Dle žadatele ani ochrana osobních údajů nemohla v testu proporcionality obstát, jelikož dotčené osoby nevystupují jako osoby soukromé, nýbrž vykonávají veřejnou činnost, jejíž výstupy slouží jako podklad pro rozhodovací činnost prezidenta republiky, kdy navíc dle žadatele sdělení jména a příjmení dotčených osob do jejich práva na soukromí a ochranu osobních údajů nezasahuje. K tomu žadatel odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 2. 2016, č. j. 10 A 20/2014-95, který analogicky vztáhl k nyní projednávanému případu s tím, že *a maiori ad minus* není důvodné utajovat jméno a příjmení veřejně činné osoby. Dle žadatele je tak rozhodnutí povinného subjektu nezákonné, jelikož nespĺňuje ani formální ani materiální podmínku pro odmítnutí žádosti. Žadatel proto Úřadu navrhl, aby rozhodnutí povinného subjektu zrušil a přikázal mu požadované informace poskytnout.

[5] Povinný subjekt neshledal důvod pro změnu svého rozhodnutí. Odvolání žadatele spolu se svým vyjádřením a spisovým materiálem postoupil Úřadu k rozhodnutí dne 9. 4. 2024.

[6] Úřad dne 13. 5. 2024 od žadatele obdržel podnět na nečinnost Úřadu, v němž žadatel namítal, že byla překročena lhůta pro rozhodnutí o jeho „rozkladu“, a požádal proto Úřad, aby přijal opatření k odstranění nečinnosti a aby byla zjednána náprava spočívající ve vydání rozhodnutí ve věci.

[7] Úřad povinný subjekt přípisem ze dne 15. 5. 2024, č. j. UOOU-01701/24-2, vyzval k předložení vyjádření jednotlivých dotčených osob k podané žádosti. V předloženém správním spisu totiž sice byl obsažen protokol o vyjádření dotčených osob, ten však byl pro účely odvolacího řízení nedostačující, jelikož neobsahoval konkrétní vyjádření konkrétních dotčených osob, pouze obecná sdělení. Úřad rovněž povinný subjekt požádal o předložení chráněných informací.

[8] Povinný subjekt dne 24. 5. 2024 k výzvě Úřadu požadované materiály poskytl.

II.

Procesní otázka určení nadřízeného orgánu

[9] Úřad se nejprve zabýval otázkou své příslušnosti k vedení odvolacího řízení a k rozhodnutí o odvolání v předmětné věci.

[10] Vzhledem k tomu, že nadřízený orgán povinného subjektu nelze dle kritérií vymezených v ustanovení § 178 správního řádu určit, je v souladu s § 20 odst. 5 InfZ věcně

příslušným nadřízeným orgánem Kanceláře prezidenta republiky Úřad, který je tak nadán pravomocí k rozhodnutí o žadatelově odvolání.

III.

Věcné posouzení odvolání

[11] Nejprve je třeba konstatovat, že žadatelovo podání ze dne 2. 4. 2024 je sice označeno jako „rozklad“, svým obsahem se však jedná o odvolání dle ustanovení § 16 InfZ, jelikož napadené rozhodnutí objektivně nelze napadnout rozkladem. Povinný subjekt proto postupoval zcela správně a v souladu se zákonem, když žadatelovo podání posoudil s ohledem na ustanovení § 37 odst. 1 správního řádu jako odvolání dle ustanovení § 16 InfZ a jako takové je předložil Úřadu k posouzení. Úřad tedy žadatelovo podání ze dne 2. 4. 2024 posoudí podle jeho skutečného obsahu jako odvolání dle ustanovení § 16 InfZ.

[12] Odvolání bylo podáno v odvolací lhůtě, tj. je včasné, přípustné a bylo podáno oprávněnou osobou. Obsahuje náležitosti uvedené v ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu, kdy z jeho obsahu je patrné, proti kterému rozhodnutí směřuje a čeho se žadatel domáhá.

[13] Úřad přezkoumal podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

[14] Odvolání není důvodné.

Právní rámec

[15] Podle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) lze svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.

[16] Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

[17] Dle ustanovení § 15 odst. 1 InfZ platí, že pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

[18] Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Z judikatury správních soudů k tomuto ustanovení jednoznačně plyne, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo v předmětné věci rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů však musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo

ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74).

[19] Povinnost správních orgánů řádně odůvodňovat svá rozhodnutí neslouží pouze potřebám přezkumu ze strany nadřízených orgánů či soudů. Odůvodnění slouží především účastníkům řízení, kterým umožňuje náležitě formulovat jejich námitky. Zásadně přitom platí, že z rozhodnutí musí být patrný myšlenkový postup správního orgánu, musí v něm být uvedeny všechny stěžejní argumenty a zhodnocení podkladů rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Do správního spisu je přitom nutno založit listiny a další podklady rozhodnutí, ze kterých povinný subjekt učinil skutková zjištění.

K ochraně osobních údajů dle ustanovení § 8a odst. 1 InfZ:

[20] Podle ustanovení § 8a odst. 1 InfZ platí, že informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu.

[21] Podle ustanovení § 8 odst. 2 InfZ poskytne povinný subjekt osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.

[22] Právo na informace je základním politickým právem a je garantováno každému na základě článku 17 odst. 1 a 5 Listiny. Jeho smyslem je umožnit účast občanské společnosti na věcech veřejných a kontrolovat fungování veřejné moci, aby nedošlo k jejímu zneužití. Provádění tohoto práva zabezpečuje InfZ, jenž je vystavěn na principu obecné povinnosti poskytovat veškeré informace týkající se působnosti povinných subjektů se zákonem vymezenými výlukami z této povinnosti. Rámec pro interpretaci jednotlivých ustanovení InfZ již v minulosti stanovila soudní judikatura. Jakékoliv omezení přístupu k informacím, pokud má být ústavně konformní, musí být stanoveno zákonem (tzv. formální podmínka) a zároveň musí být „nezbytné“ k ochraně konkurujících práv a hodnot (tzv. materiální podmínka).

[23] Ústavní soud ve svých nálezech opakovaně vyslovil názor, že právo na informace a právo na ochranu osobních údajů mají rovné postavení a nelze *a priori* některému z nich dát přednost. Naplnění podmínky nezbytnosti omezení základního práva jednotlivce na informace vyplývající z InfZ je nutné zkoumat v každé jednotlivé věci podle okolností konkrétního případu. Při střetu práva na informace s jinými chráněnými zájmy (zde právem na ochranu osobních údajů, právem na ochranu osobnosti a soukromí aj.) se uplatní tzv. princip proporcionality, pomocí jehož třech kritérií (vhodnosti, potřebnosti a přiměřenosti), která musí být naplněna kumulativně, se poměří odůvodněnost celospolečenského (veřejného) zájmu na poskytnutí informace s důvody, které naopak informaci chrání a z poskytování ji vylučují (srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 2. 1998, sp. zn. IV. ÚS 154/97, a ze dne 22. 9. 2011, sp. zn. IV. ÚS 1648/11).

[24] Podle čl. 4 odst. 1 GDPR se osobními údaji rozumí veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě; identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.

[25] Z uvedených premis vycházel Úřad při posuzování předmětné věci.

Aplikace na předmětný případ

K pojmu „osobní údaj“ ve vztahu ke jménu a příjmení fyzických osob:

[26] Úřad nejprve považuje za vhodné vyjádřit se k žadatelově tvrzení, podle něhož se v případě jména a příjmení dotčených osob nejedná o osobní údaje. Žadatel ve svém odvolání konkrétně namítá, že „*podle ustálené soudní judikatury samotné jméno a příjmení fyzické osoby osobními údaji totiž nejsou ani obecně (...), natož v případě úředních, resp. veřejně činných osob (...), u kterých tímto osobním údajem není ani údaj o jejich pracovním zařazení, funkci a zaměstnavateli, tedy údaje související s jejich veřejnou (či úřední) činností (...)*“.

[27] S tímto tvrzením se dle Úřadu nelze ztotožnit. Každý jednotlivý případ je totiž třeba posuzovat individuálně a při jeho posuzování je třeba vzít v úvahu všechny jeho okolnosti. Nejvyšší správní soud sice v žadatelem zmíněném rozsudku ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008–148, judikoval, že jméno a příjmení nelze považovat za osobní údaj, neučinil tak ovšem obecně, nýbrž pouze v kontextu daného případu. Judikatura se přitom od roku 2009 výrazně posunula takovým směrem, který upřednostňuje posuzování každého jednotlivého případu za užití testu proporcionality, případně testu veřejného zájmu (srov. například nálezný Ústavního soudu ze dne 17. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 25/21). Totéž lze vztáhnout i na osobní údaje veřejně činných či úředních osob. Nelze tak bez dalšího aprobovat žadatelův závěr, že „jméno a příjmení úřední, resp. veřejně činné, osoby obecně nelze považovat za osobní údaj“. Právě naopak, jméno a příjmení fyzické osoby ve spojení s dalšími informacemi o této osobě, v tomto případě s informací o jejím zaměstnání, lze považovat za osobní údaj dle ustanovení čl. 4 odst. 1 GDPR. Tato skutečnost ovšem neznamena, že by nebylo lze osobní údaje zaměstnanců veřejné správy vypovídající o jejich pracovním zařazení k žádosti o informace v souladu s ustanovením § 8a odst. 2 InfZ poskytnout.

K ustanovení § 8a odst. 2 InfZ:

[28] Povinnému subjektu je třeba vytknout, že se v napadeném rozhodnutí přesvědčivě nevypořádal s ustanovením § 8a odst. 2 InfZ. Povinný subjekt v této souvislosti ve svém rozhodnutí namítal, že dotčené osoby, tedy zaměstnanci oddělení milostí KPR, nejsou veřejně činnými osobami nebo funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy. To proto, že jim nepřísluší rozhodovací pravomoc, že jejich postavení není uceleně upraveno zákonem, že jsou zaměstnání v pracovním, nikoliv ve služebním, poměru, a že jde o „veřejné zaměstnance“, nikoliv o „zaměstnance veřejné správy“, a to vlivem jimi vyřizované ústavní agendy milostí a specifického postavení KPR jako orgánu *sui generis*, tedy tzv. jiného orgánu veřejné moci stojícího mimo systém organizace veřejné správy.

[29] S tímto odůvodněním se nelze ztotožnit. V případě zaměstnanců oddělení milostí KPR se nepochybně jedná o osoby dle ustanovení § 8a odst. 2 InfZ, specificky o „zaměstnance veřejné správy“, a to z titulu jejich zaměstnaneckého poměru ke KPR jako povinnému subjektu dle ustanovení § 2 odst. 1 InfZ. Na výklad prezentovaný KPR v napadeném rozhodnutí ohledně nemožnosti aplikace ustanovení § 8a odst. 2 InfZ na zaměstnance oddělení milostí tak zásadně nelze přistoupit.

[30] Zmíněné ustanovení je třeba vykládat v souladu s jeho smyslem a účelem, jímž je zejména transparentnost povinných subjektů a veřejné správy obecně, která má být zajištěna skrze poskytování vymezených údajů o zaměstnancích povinných subjektů. Pakliže by Úřad přistoupil na výklad KPR, že zaměstnanci jejího oddělení milostí nejsou zaměstnanci veřejné správy ve smyslu ustanovení § 8a odst. 2 InfZ, takový výklad by bylo nutno vztáhnout

na celý úřednický aparát KPR, což dle Úřadu není přípustné. Pakliže by Úřad přistoupil na tento výklad povinného subjektu, *ad absurdum* by KPR mohla tímto způsobem *pro futuro* zaujmout stanovisko, že se ustanovení § 8a odst. 2 InfZ nevztahuje na žádné její zaměstnance, nikoliv pouze na zaměstnance oddělení milostí. To by ovšem odporovalo smyslu a účelu ustanovení § 8a odst. 2 a InfZ obecně.

[31] Dle Úřadu je ustanovení § 8a odst. 2 InfZ potřeba vykládat tím způsobem, že pojem „zaměstnanec veřejné správy“ se vztahuje k veškerým zaměstnancům povinného subjektu dle ustanovení § 2 odst. 1 InfZ, jímž KPR prokazatelně je. Nezáleží na tom, jakou agendu tyto osoby vykonávají, zda se podílí na výkonu vrchnostenské veřejné správy či veřejné správy vůbec, zda jsou zaměstnání ve služebním či pracovním poměru. **V případě zaměstnanců povinných subjektů dle ustanovení § 2 odst. 1 InfZ se vždy bude jednat o osoby dle ustanovení § 8a odst. 2 InfZ.** Odlišný výklad by odporoval smyslu a účelu tohoto ustanovení a InfZ obecně.

[32] Výkladem pojmu „působnost“ dle ustanovení § 2 odst. 1 InfZ se zabývala judikatura Nejvyššího správního soudu. Shledala, že „působnost“ se týká též veřejných institucí, tedy entit odlišných od státních orgánů, územních samosprávných celků a jejich orgánů, které typicky vykonávají veřejnou správu nevrchnostenskými formami. Nevrchnostenskými formami činnosti přitom veřejnou správu vykonávají v řadě případů i státní orgány a územní samosprávné celky a jejich orgány. Pojem „působnost“ povinných subjektů dle § 2 odst. 1 InfZ je nutno vykládat jako jejich činnost, nikoli zúženě jako oblast uplatnění jejich vrchnostenských pravomocí. Povinnost povinných subjektů poskytovat informace se tudíž vztahuje na veškeré aspekty jejich činnosti, ať již mají povahu veřejné správy, anebo nikoli, a ať již se dané informace týkají vlastního jádra činnosti daného povinného subjektu, anebo činností majících ve vztahu k jádrové činnosti toliko povahu činností doprovodných, servisních, provozních, přímo či nepřímo s ní souvisejících (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 55/2014-33, a ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62).

[33] KPR je povinným subjektem dle ustanovení § 2 odst. 1 InfZ. Jako taková v souladu s InfZ poskytuje informace týkající se její působnosti. To se vztahuje rovněž na informace o jejích zaměstnancích a jejich činnosti. Zaměstnanci KPR jsou přitom pro účely InfZ „zaměstnanci veřejné správy“ ve smyslu ustanovení § 8a odst. 2 InfZ. Nezáleží přitom na tom, zda jsou dotčené osoby zaměstnány ve služebním, pracovním či jiném poměru, zda mají rozhodovací pravomoc a zda se zaobírají ústavní agendou milostí. Tedy v případě zaměstnanců povinných subjektů dle ustanovení § 2 odst. 1 InfZ se pro účely ustanovení § 8a odst. 2 InfZ z povahy věci vždy bude jednat o zaměstnance veřejné správy.

[34] Lze tak shrnout, že zaměstnanci oddělení milostí KPR jsou osobami dle ustanovení § 8a odst. 2 InfZ. To z toho titulu, že jsou zaměstnanci KPR, která je povinným subjektem dle ustanovení § 2 odst. 1 InfZ. Povinný subjekt tak dospěl k chybnému závěru, že se v případě dotčených osob nejedná o osoby dle ustanovení § 8a odst. 2 InfZ. Požadavek na identifikaci těchto osob lze rovněž podřadit pod ustanovení § 8a odst. 2 InfZ, jelikož tyto informace jednoznačně vypovídají o veřejné nebo úřední činnosti nebo o funkčním nebo pracovním zařazení těchto osob.

[35] Ovšem sama skutečnost, že se v případě požadovaných informací a dotčených osob jedná o informace a osoby dle ustanovení § 8a odst. 2 InfZ, nutně neznamená, že požadované informace, tedy osobní údaje těchto osob, mají být žadateli bez dalšího poskytnuty.

[36] K tomu lze odkázat na doktrínu k InfZ: „Mezi jednotlivými kategoriemi veřejně činných osob je však třeba rozlišovat. (...) nelze spravedlivě požadovat stejnou míru přípustného zásahu do práva na soukromí ve vztahu k představiteli vlády či poslanci na straně jedné a lesní či rybářské strážní na straně druhé. To platí dle autorů nejen co do ochrany soukromí, ale také co do ochrany osobních údajů těchto osob. (...) Formulace § 8a odst. 2 zák. o svobodném přístupu k informacím řeší vztah svobody informací k ochraně osobních údajů, nikoliv k ochraně osobnosti, projevů osobní povahy a soukromí. Tyto statky jsou tedy i v případě veřejně činných osob, funkcionářů veřejné správy a zaměstnanců veřejné správy chráněny. Avšak i jejich ochrana je judikaturou k občanskému zákoníku omezena“ [cit. TUHÁČEK, Miloš. § 8a [Ochrana soukromí a osobních údajů]. In: JELÍNKOVÁ, Jitka; TUHÁČEK, Miloš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: praktický komentář* [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2024-5-23]. ASPI_ID KO106_1999CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X].

[37] Totéž lze dovodit i na základě judikatury správních soudů. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 12/2015-46 (sice s odkazem na již zrušený zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jehož úprava však byla překlenuta do soudobých právních předpisů a judikatura ne něj odkazující je tudíž pro účely tohoto řízení stále využitelná), uvedl: „Nejvyšší správní soud proto nepochyboval, že údaje o dosaženém vzdělání a odborné praxi zaměstnanců veřejné správy náleží z hlediska zákona o svobodném přístupu k informacím také do veřejné sféry. (...) Na požadované údaje tedy dopadá právo na informace zaručené v čl. 17 odst. 4 Listiny. Tato skutečnost ovšem sama o sobě nestačí pro závěr, zda lze předmětné informace poskytnout. Právo žadatele o informace se totiž často střetává s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromí, které mu zaručují čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 3 Listiny. Vztah mezi uvedenými základními právy je promítnut do § 8a informačního zákona (...). Povinný subjekt je povinen zvážit, nakolik by uplatnění předmětné výjimky zasáhlo do práv subjektu údajů na ochranu jeho soukromého života (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 78/2014–41, nebo rozsudek ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 As 113/2012–133). (...) Rozhodnou otázkou tedy je, zda a jak intenzívně by poskytnutí požadovaných informací zasáhlo do soukromého a osobního života zaměstnanců stěžovatele, jichž se požadované informace týkaly“.

[38] Na základě zmíněné doktríny a judikatury správních soudů tak lze dospět k závěru, že přestože jsou vymezené osobní údaje osob dle ustanovení § 8a odst. 2 InfZ chráněny v nižší míře než osobní údaje osob stojících mimo systém veřejné správy, stále požívají určité míry ochrany. **Dle Úřadu proto nelze plošně konstatovat, že informace vyjmenované v ustanovení § 8a odst. 2 InfZ týkající se osob tam popsaných je nutno vždy automaticky poskytnout.** Každý případ totiž musí být posuzován individuálně. Úřad proto shledal, že i v tomto případě je nutné provést test proporcionality a poměřit, zda je v tomto konkrétním případě potřeba upřednostnit právo dotčených osob na ochranu jejich osobnosti a soukromí, či žadatelovo právo na informace.

[39] Tento postup odpovídá recentnímu judikatornímu trendu Ústavního soudu (srov. například nález Ústavního soudu ze dne 17. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 25/21), dle něž i přesto, že se doslovné znění zákona jeví jako obsahující jasný a nekompromisní příkaz informací za splnění zákonných podmínek (ne)poskytnout, je v každém případě střetu ústavně zaručených práv potřeba posuzovat protichůdné chráněné hodnoty pomocí testu proporcionality nebo veřejného zájmu.

[40] Tedy i v případě, kdy souhlas dotčených osob s poskytnutím jejich osobních údajů není třeba z důvodu zákonné výjimky vymezené v § 8a odst. 2 InfZ, je namísto provedení

testu proporcionality. Lze si totiž představit situaci, kdy zájem na ochraně osobních údajů dotčených osob převáží nad zájmem na poskytnutí takové informace.

K § 8a odst. 1 InfZ a k testu proporcionality:

[41] Povinný subjekt v napadeném rozhodnutí provedl test proporcionality, na jehož základě dospěl k závěru, že zájem na ochraně osobních údajů a soukromí dotčených osob převažuje nad žadatelovým právem na informace. V napadeném rozhodnutí ke kritériu vhodnosti uvedl, že vycházejí z veřejně dostupných informací o žadateli usoudil, že primárním cílem žádosti je výkon veřejné kontroly nad procesem výkonu prezidentské pravomoci udělování milostí v tom ohledu, zda je tento proces nastaven férovým nediskriminačním způsobem. Takový cíl je dle povinného subjektu legitimní, jelikož sleduje veřejný zájem. K tomu, zda je poskytnutí požadované informace schopno dosáhnout tohoto legitimního cíle, povinný subjekt uvedl, že úlohou oddělení milostí je především výkon statistické a administrativní činnosti související s agendou milostí, tyto však mají ve vztahu k přijetí finálního rozhodnutí prezidentem republiky čistě administrativní charakter. Průběh a výsledek řízení o žádosti o milost jednotliví pracovníci oddělení milostí KPR prakticky nemohou nijak ovlivnit, jelikož žádosti na cestě k prezidentovi republiky neprocházejí věcným filtrem, jsou pouze po formální stránce zpracovávány tak, aby se s nimi prezident republiky mohl seznámit a kvalifikovaně je posoudit, rozhodnutí však činí prezident republiky osobně. Údaje o zaměstnancích oddělení milostí KPR proto dle povinného subjektu nevypovídají o průběhu procesu udělování milostí, jelikož tyto osoby nemají na výsledek řízení žádný vliv a jejich zapojení do procesu zpracování žádostí nemá na žadatele o milost žádný dopad. Poskytnutí požadované informace tak dle povinného subjektu nemohlo přispět k transparentnosti rozhodování, férovosti výsledku řízení ani zajištění nediskriminačního přístupu k uděleným milostem, tedy k veřejné kontrole nad procesem udělování milostí. Poskytnutí požadované informace tak dle povinného subjektu nebylo způsobilé dosáhnout daného legitimního cíle a nebylo tak naplněno hned první kritérium testu proporcionality.

[42] Žadatel se naopak obecně neztotožnil s argumentací povinného subjektu ohledně neexistence veřejnoprávního charakteru činnosti osob podílejících se na zpracování žádostí či podkladů pro rozhodnutí prezidenta republiky o udělení milosti. K tomu uvedl, že tyto osoby sice nejsou nadány samostatnou rozhodovací pravomocí, ale výstup z jejich činnosti, tj. posouzení podkladů, je důležitým podkladem pro další posouzení věci ředitelem odboru legislativního a vedoucího KPR, zda žádost doporučit prezidentovi republiky ke kladnému vyřízení či nikoliv, a tedy i pro samotné konečné rozhodnutí. Dle žadatele je tak v rukou dotčených osob, přestože nejsou nadány samostatnou rozhodovací pravomocí, koncentrována „obrovská moc“, jsou „zpracovatelem“ a jakýmsi „poradním orgánem“, který žadatel přirovnal k poradnímu orgánu prezidenta republiky, který mu doporučuje vhodné kandidáty na soudce Ústavního soudu, identita jehož členů utajována není. Žadatel proto nespatořoval důvod, proč jména a příjmení zaměstnanců odboru milostí KPR, přinejmenším v zájmu transparentnosti jejich agendy, tajit.

[43] Úřad se ztotožňuje se závěry učiněnými povinným subjektem v provedeném testu proporcionality, tedy že poskytnutím požadovaných informací nelze dosáhnout legitimního cíle kontroly procesu při vyřizování žádostí o milost KPR a prezidentem republiky, respektive že identifikace zaměstnanců oddělení milostí KPR by k transparentnosti procesu vyřizování milostí KPR a prezidentem republiky objektivně přispěla zcela marginálně.

[44] To z toho důvodu, že ona žadatelem popisovaná „obrovská moc“ přirozeně není vložena do rukou zaměstnanců oddělení milostí KPR, nýbrž právě do rukou ředitele odboru

legislativního a vedoucího KPR, kteří podklady předložené jim zaměstnanci oddělení milostí KPR vyhodnocují a na jejich základě prezidentovi republiky doporučují další postup. Jak totiž vysvětlil povinný subjekt ve svém rozhodnutí, zaměstnanci oddělení milostí KPR pouze shromažďují podklady, které jsou následně předány řediteli odboru legislativního a vedoucímu KPR. Teprve ti na základě předložených podkladů vyhodnotí, zda prezidentovi republiky doporučit žádost vyřídit kladně či záporně. Pouze tyto osoby tedy třímají určitou „aktivní“ působnost ve vztahu k vyřizování žádostí o milost, jelikož k předloženým podkladům aktivně připojují své doporučení pro prezidenta republiky. Oproti tomu zaměstnanci oddělení milostí KPR pouze pasivně shromažďují podklady pro vyřizování žádostí o milost, na jejich vyřizování se svými příspěvky aktivně nepodílejí.

[45] Nelze se tak ztotožnit s žadatelovým tvrzením, podle něhož jsou zaměstnanci oddělení milostí KPR jakýmsi „zpracovatelem“ či „poradním orgánem“ prezidenta republiky *sui generis*, jelikož objektivně pouze pasivně shromažďují podklady pro ředitele odboru legislativního a vedoucího KPR, kteří tyto podklady aktivně vyhodnocují a následně je předkládají prezidentu republiky k posouzení. Jména a příjmení ředitele odboru legislativního a vedoucího KPR, kteří se na projednávání milostí prezidentem republiky mohou svou činností (resp. doporučením) aktivně podílet, přitom povinný subjekt žadateli poskytl. Úřad má současně za to, že poskytnutím jmen a příjmení jednotlivých pracovníků oddělení milostí KPR by nebyl posílen veřejný zájem na transparentnosti dané agendy, neboť základním smyslem a účelem InfZ je především veřejná kontrola povinných subjektů, nikoliv konkrétních pracovníků. Dle Úřadu nemá poskytnutí jmen a příjmení řadových pracovníků oddělení milostí KPR pro žadatele, potažmo veřejnost, žádnou přidanou hodnotu, neboť odpovědnost za zpracování došlých podnětů či žádostí o milost nesou jednak příslušní vedoucí pracovníci, jejichž osobní údaje byly žadateli poskytnuty, a v posledku prezident republiky, který případnou milost udělí. **Kritérium vhodnosti testu proporcionality tak objektivně nebylo v tomto případě naplněno. Tato žadatelova odvolací námitka je tak nedůvodná.**

[46] Další kroky testu proporcionality povinný subjekt již neprovedl, nastínil však možná rizika, která by poskytnutí požadované informace mohlo pro dotčené osoby znamenat. Tato rizika lze dle Úřadu subsumovat pod třetí kritérium testu proporcionality, tedy porovnávání proti sobě stojících veřejných zájmů a posuzování, který z nich v daném případě převáží.

[47] Jen pro úplnost Úřad dodává, že kritérium potřebnosti testu proporcionality by v tomto případě bylo naplněno, jelikož žadatel požadované informace nemohl získat šetrnějším způsobem nežli žádostí dle InfZ. K tomu je třeba dodat, že veřejnému zájmu na kontrole a transparentnosti procesu vyřizování milostí KPR a prezidentem republiky však bylo dle Úřadu vyhověno tím, že povinný subjekt žadateli poskytl jména a příjmení vedoucího oddělení legislativního a vedoucího KPR, kteří se svým doporučením aktivně na procesu udělování milostí prezidentem republiky podílejí. Identifikace řadových zaměstnanců oddělení milostí KPR by dle Úřadu v tomto ohledu ke stanovenému legitimnímu cíli přispěla jen zcela marginálně a neúměrně ve srovnání s možným zásahem do subjektivních práv těchto osob. Naopak ochrany subjektivních práv dotčených osob nelze dosáhnout šetrnějšími prostředky než odmítnutím žádosti v rozsahu požadavku na jejich identifikaci. **Kritérium potřebnosti testu proporcionality tak bylo v tomto případě naplněno.**

[48] Ke třetímu kritériu testu proporcionality povinný subjekt v napadeném rozhodnutí uvedl, že se žadatelé o milost často obracejí rovněž přímo na oddělení milostí, kdy v řadě případů jde o relativně nebezpečné osoby, které se snaží za každou cenu proces udělení

milosti ovlivnit. Uvedení jmen zaměstnanců oddělení milostí KPR ve veřejnou známost by takovým osobám napomohlo, aby vytvářely nátlak na dotčené osoby, ať už veřejný či skrytý. Dle povinného subjektu by hrozilo neúměrné riziko dopadu na čest, důstojnost, soukromí, dobrou pověst a v krajním případě i na zdraví nebo život dotčených osob. Poskytnutí požadovaných informací by tak představovalo neúměrný zásah do jejich práv. Proto povinný subjekt odmítl poskytnout jmenovitý seznam zaměstnanců oddělení milostí KPR. Poskytl však žadateli jména vedoucích pracovníků organizačních útvarů KPR k bodu č. 2 žádosti, jelikož jména těchto osob jsou známá a veřejně dostupná.

[49] Dle žadatele naopak ochrana osobních údajů dotčených osob nemohla v testu proporcionality obstát, jelikož dotčené osoby nevystupují jako osoby soukromé, nýbrž vykonávají veřejnou činnost, kdy navíc dle žadatele sdělení jména a příjmení zásah do jejich práva na soukromí a osobních údajů nezasahuje. K tomu odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 2. 2016, č. j. 10 A 20/2014-95, který analogicky vztáhl k nyní projednávanému případu s tím, že argumentem *a maiori ad minus* není důvodné utajovat jméno a příjmení veřejně činné osoby.

[50] K tomu Úřad konstatuje, že ze znění rozsudku prezentovaného žadatelem je zřejmé, že jej na nyní projednávaný případ nelze analogicky vztáhnout. Mezi osobou, jíž se týkal žadatelem odkazovaný rozsudek, a zaměstnanci oddělení milostí KPR dle Úřadu nelze spatřovat jasnou paralelu, respektive nelze bez dalšího konstatovat, že „*jestliže v daném případě soud odmítl utajování informací o dosaženém vzdělání a profesní kariéře takové (veřejně činné) osoby, pak za pomoci argumentu a maiori ad minus lze snadno dovodit, že tím méně je důvodné utajovat pouhé jméno a příjmení takové osoby*“. Jak totiž již bylo zdůrazněno výše, každý případ je třeba posuzovat jednotlivě. Pakliže Městský soud v Praze v případě odkazovaném žadatelem usoudil, že informace o dosaženém vzdělání identifikované zaměstnankyně Ministerstva spravedlnosti lze v daném případě poskytnout, nelze tytéž závěry bez dalšího vztáhnout i na nyní posuzovaný případ. To zejména s ohledem na důvodné obavy, které dotčené osoby vyslovily pro případ poskytnutí požadovaných informací a které je dle Úřadu potřeba vzít v tomto případě v potaz.

[51] Z vyjádření dotčených osob, jež si Úřad od povinného subjektu vyžádal, lze jednoznačně dovodit, že tyto osoby se důvodně obávají o bezpečí své a svých rodinných příslušníků v případě, že by jejich identifikační údaje byly vyzrazeny široké veřejnosti, k čemuž by s ohledem na osobu žadatele a na jeho činnost s velkou pravděpodobností mohlo dojít. Dotčené osoby se vyjádřily tak, že v minulosti docházelo k případům, kdy žadatelé o milost, pakliže zjistili identitu zaměstnanců oddělení milostí či zaměstnanců KPR obecně, tyto osoby obtěžovaly, a to nejen v místě jejich pracoviště. Upozornily, že po zveřejnění jména a příjmení je triviální dohledat další informace nejen o pracovním, ale i o soukromém a rodinném životě těchto osob, včetně místa jejich bydliště. Dotčené osoby si nepřály být jako soukromé osoby vyhledávány žadatelem o milost či osobami jim blízkými, a obávaly se, že by poskytnutím jejich identifikátorů mohly být tímto způsobem zasaženy nejen ony, ale též jejich rodinní příslušníci. Vyslovily navíc obavu, aby samotný žadatel (či v budoucnu jiný potenciální žadatel o informace) po poskytnutí jejich identifikátorů tyto informace nezpřístupnil nejen na svých webových stránkách, ale též samotným žadatelům o milost, kteří jsou jeho klienty. Dotčené osoby rovněž uvedly, že se žadatel v minulosti pokoušel prostřednictvím svých zástupců rozhodování o milostech u KPR ovlivňovat. Rovněž popsaly některé nepříjemné události, jejichž aktéry byli žadatelé o milost, ke kterým v minulosti na půdě KPR docházelo. Dotčené osoby měly za to, že riziko, které jim v případě poskytnutí požadovaných informací hrozí, je v hrubém nepoměru s jejich pracovní náplní, kdy pouze

zpracovávají informace k žádostem o milost, o kterých rozhoduje výhradně prezident republiky.

[52] Povinný subjekt nad rámec výše uvedeného vyslovil obavu ve vztahu k osobě žadatele a jeho veřejné činnosti. Konkrétně, aby obdobným způsobem, jakým na svých webových stránkách či prostřednictvím jiných médií napadá soudce a státní zástupce, nenapadal rovněž referenty oddělení milostí KPR, přestože tito objektivně nedisponují žádnou rozhodovací pravomocí. Obával se, aby žadatel, pakliže budou volně zpřístupněna jména a příjmení zaměstnanců oddělení milostí KPR, svou aktivitou na webových stránkách a sociálních sítích nepodněcoval veřejnost k nenávisti vůči těmto osobám. Povinný subjekt se tudíž obával, že poskytnutím požadovaných informací by vznikl nepřiměřený veřejný tlak na činnost zaměstnanců oddělení milostí KPR. Měl dále na základě vlastní úřední činnosti a zkušenostmi s žadatelem za to, že žadatel o požadované informace nežádá ve veřejném zájmu, nýbrž za soukromým účelem spočívajícím v ovlivnění procesu udělování milostí, které sám za některé své klienty podává.

[53] Úřad v tomto ohledu odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2023, č. j. 14 A 1/2023-40, z něž lze dovodit, že žadatel při shromažďování osobních údajů určitých osob již v minulosti prokazatelně nesledoval veřejný zájem na kontrole povinných subjektů a jejich činnosti, nýbrž se řídil zájmem na vyvolání sporů s konkrétními osobami a na jejich dehonestaci. V tomto rozsudku soud v případě nikoliv nepodobném tomuto (v daném případě sice dotčená osoba nebyla osobou dle ustanovení § 8a odst. 2 InfZ, což soud zdůraznil, obecné závěry ohledně účelu zjišťování jejich informací však lze dle Úřadu aplikovat i na tento případ) v odlišné žadatelově věci rozhodl následovně: *„Důvodem pro odmítnutí poskytnutí informace jistě není účel, pro který žadatel informace žádá (...). Účel ovšem může být relevantní při poměrování kolidujících práv (...). Žalobce v žádosti ze dne 14. 2. 2022 sice neuvedl konkrétní účel, pro který chce získat informace o trestním řízení dotčené osoby. Ze sdělení úřední osoby, jakož i z následných podání ve spisu, je patrné, že žalobce a dotčená osoba mají mezi sebou blíže nespécifikovaný spor. Dotčená osoba měla na žalobce podat trestní oznámení a žalobce jí měl vyhrožovat. V podání ze dne 14. 2. 2022 dotčená osoba uvedla, že již rok čelí "extrémním dehonestacím, křivým obviněním a vydírání ze strany" žalobce. Místopředseda žalobce ji prý vydírá, jak přes tzv. Messenger, tak veřejně na sociálních sítích. Žalobce měl také zveřejnit fotografii dotčené osoby. V odvolání ze dne 3. 3. 2022 žalobce spor mezi ním a dotčenou osobou potvrdil. Uvedl, že dotčená osoba ho soustavně (pod hlavičkou dvou jim jmenovaných spolků) veřejně napadá a hrubě pomlouvá např. na stránkách sociální sítě Facebook. Podstatou práva na informace je zajištění veřejné kontroly fungování státu v demokratické společnosti (...). Žalobcem sledovaný účel poskytnutí informace nemůže vést k tomuto cíli. (...) Poskytnutí informace za účelem získání dalších podrobnějších údajů o minulosti dotčené osoby nemůže v tomto případě sloužit k vyvolání veřejné diskuse, participaci na správě věcí veřejných či kontrole veřejné moci. Žalobcem požadovaná informace by jen stěží mohla vyvolat veřejnou debatu, nanejvýš jen další "slovní přestřelku" mezi žalobcem a dotčenou osobou, resp. mezi nejbližším okruhem zainteresovaných osob (např. členů spolků). Požadované informace nepřesahují úzce zaměřený rámec vzájemného sporu žalobce a dotčené osoby (...). Proto soud neshledal důvod pro upřednostnění práva na informace před právem dotčené osoby na ochranu osobních údajů. (...) Jistě si lze představit i případy, v nichž soud jako povinný subjekt k žádosti, v níž žadatel sám identifikoval účastníka řízení, poskytne anonymizovaný rozsudek, avšak z žádosti ani z dalších okolností případu nesmí být prima facie patrné, že žadatel zamýšlí jeho osobní údaje, použít v osobním sporu proti němu (...).“*

[54] Úřad se s ohledem na výše uvedené, tedy na argumentaci obsaženou již v samotném napadeném rozhodnutí, na vyjádření dotčených osob a povinného subjektu a na osobu žadatele a soudní judikaturu v jeho věcech rovněž v případě třetího kritéria testu proporcionality ztotožnil se závěry povinného subjektu. Na straně žadatele byl v tomto případě přítomen jednak veřejný zájem na kontrole a transparentnosti procesu vyřizování milostí KPR a prezidentem republiky a jednak jeho Listinou zaručené právo na informace. Na straně druhé byla ochrana subjektivních práv dotčených osob, konkrétně práva na ochranu osobních údajů a rodinného a soukromého života. Jak přitom již Úřad vysvětlil výše, identifikace jednotlivých pracovníků oddělení milostí KPR by ke kontrole a transparentnosti procesu vyřizování milostí KPR a prezidentem republiky přispěla pouze marginálně, přičemž žadatelovo právo na informace již bylo v tomto ohledu částečně uspokojeno identifikací ředitele odboru legislativního a vedoucího KPR. Naopak subjektivní práva dotčených osob, která podléhají ochraně i v případě osob dle ustanovení § 8a odst. 2 InfZ, by zpřístupněním požadovaných informací mohla být dotčena ve značném měřítku, jak vyplývá z vyjádření KPR a dotčených osob.

[55] Povinný subjekt přitom ve svém rozhodnutí popsal, jakým způsobem by poskytnutí jmen a příjmení dotčených osob mohlo zasáhnout nejen do jejich pracovního, ale i do soukromého a každodenního života. Je představitelné, že v dnešní době je možné pouze na základě jména a příjmení fyzické osoby (v tomto případě dokonce ve spojení s informací o jejím pracovním zařazení) dohledat nejen její bydliště, členy její rodiny apod., ale též další citlivé informace o těchto osobách. S ohledem na povahu žadatelů o milosti a agendy oddělení milostí KPR obecně přitom není žádoucí ani prospěšné, aby byly dotčené osoby žadateli o milosti či obecně širokou veřejností blíže identifikovány. Žadatel přitom ve své žádosti ani ve svém odvolání neuvedl konkrétní způsoby, jak by zveřejnění jmen a příjmení dotčených osob prospělo veřejnému zájmu, snad kromě zvýšení transparentnosti procesu zpracovávání žádostí o milost a přípravy podkladu pro rozhodnutí prezidenta republiky, čehož ovšem dle Úřadu lze dosáhnout identifikací osob, které se na této činnosti aktivně podílejí svým doporučením prezidentovi republiky, nikoliv pouze pasivně přípravou podkladů. V tomto ohledu je též možno přihlédnout ke skutečnosti, že udělování milostí je osobní prerogativou prezidenta republiky, která nepodléhá správnímu ani soudnímu přezkumu. Je pouze na prezidentu republiky, zda žádosti o milost vyhoví či nikoliv. **Dle Úřadu tak třetí kritérium testu proporcionality naplněno nebylo.**

[56] Úřad k výše uvedenému závěru dodává, že jej nelze do budoucna zobecňovat či vykládat tak, že by osobní údaje o zaměstnanci veřejné správy, a to i například o zaměstnanci jiného útvaru KPR, v rozsahu jména a příjmení, tedy v souladu s dikcí § 8a odst. 2 InfZ, nebylo lze k žádosti o informace poskytnout. V předmětném případě totiž bylo namístež zohlednit, a především přihlédnout ke specifiku vykonávané agendy oddělení milostí ve spojení s okruhem osob, jež o udělení milosti žádají. Současně Úřad nemohl přehlédnout dotčenými osobami tvrzenou obavu ze zveřejnění jejich osobních údajů.

[57] Dle Úřadu tak napadené rozhodnutí naplňuje současně jak formální požadavek pro odmítnutí žádosti (zákonný titul, zde ustanovení § 8a odst. 1 InfZ), tak požadavek materiální (nezbytnost zejména pro ochranu práv a svobod dotčených osob). **Žadatelovo odvolání tak nebylo důvodné a povinný subjekt postupoval v souladu se zákonem, když žádost s odkazem na ustanovení § 8a odst. 1 InfZ odmítl.**

IV. Závěr

[58] Vzhledem k tomu, že Úřad po posouzení napadeného rozhodnutí, souvisejícího správního spisu a postupu, jež vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, nemá pochybnosti o právním a skutkovém stavu v předmětné věci, dospěl k závěru, že žadatelovo odvolání není důvodné. Rozhodnutí povinného subjektu tudíž dle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu potvrzuje a žadatelovo odvolání zamítá.

[59] Jelikož Úřad tímto rozhodnutím o žadatelově odvolání rozhodl, přičemž jej vyhodnotil jako nedůvodné, o žadatelově podnětu k opatření proti nečinnosti ze dne 13. 5. 2024 již samostatně nerozhodoval, neboť je zřejmé, že vydáním nynějšího rozhodnutí byla nečinnost Úřadu odstraněna. Ze strany Úřadu by se tak jednalo o ryze formalistický postup.

[60] S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat.

Praha 31. května 2024

Mgr. Lenka Kopřivová
vedoucí oddělení rozhodování

Rozdělovník:

1. Spolek Šalamoun, U mlýna 2232/23, 141 00 Praha 4, ID DS: g4kvibk
2. Kancelář prezidenta republiky, Hrad I. nádvoří 1, 119 00 Praha 1, ID DS: 9hjaih
3. Dotčené osoby: zaměstnanci oddělení milostí KPR